

отъ туй, дали нашия професорски персоналъ е „узрѣлъ“ за нея и дали прѣзъ тоя твърдѣ кжсъ — едвамъ три-годишенъ — периодъ, прѣзъ който Университета се радваше на пълна автономия, както и прѣзъ ония осемъ години, когато автономията бѣше найстина частична, но все пакъ твърдѣ голѣма, — дали прѣзъ тоя периодъ отъ 12 години нашия Университетъ се е показалъ достоенъ за нея или не. Ний не единъ пѣтъ сме говорили на това сѣщото мѣсто ту за едни, ту за други неразумности въ неговитѣ наредби и неговия животъ и на читателя нѣма никакъ да се види странно и ново, ако кажемъ, че — поне за насъ — нашия Университетъ не се е показалъ достоенъ за своята автономия, нито пѣкъ академическия персоналъ въ своята цѣлостъ е проявилъ по-дълбоко съзнание и разбиране за ония високи културни задачи, които е призованъ да изпълни въ нашия животъ. Втъналъ въ формалности и въ една плачевна бюрократическа борнираностъ, нашия университетъ никога не е ималъ свободния и високъ погледъ даже за своитѣ прѣки задачи, когато тѣ не сж съвпадали съ буквата на нѣкой параграфъ или съ едно чисто формално задължение и функция. Но нѣщо повече: въ продължение на 12 години (— говоримъ само за периода отъ 1895 година, откакъ Вишето училище почна да се ползува съ вътрѣшна автономия —) въ него сж били търпени такива неразумности и такива педагогически абсурди, че единъ по-строгъ наблюдателъ — единъ чужденецъ на примѣръ — просто не би билъ способенъ да разбере, какъ е било възможно да се търпи та-